

Insertion as an alternative to workfare: Active labour-market schemes in the Parisian suburbs /
Lisa Schulte [et al.] // J. Eur. Soc. Policy. - 2018, nr 4, s. 326-341, tab. bibliogr.

Insercja jako alternatywa dla państwa wspierającego pracę: aktywne programy rynku pracy na paryskich przedmieściach.

Rządy wielu państw wzmocniły związek pomiędzy pomocą społeczną a pracą poprzez nałożenie warunków na zasiłki dla bezrobotnych, rozszerzenie tych wymagań na nowe grupy społeczne oraz narzucenie konkurencji rynkowej i większej kontroli ze strony kierowników. Ogólnie mówiąc ograniczono prawo do zasiłków, zwiększono wymagania i zaczęto nakładać kary w przypadku niezastosowania się do nowych reguł. Taka zmiana ukierunkowania państwa opiekuńczego na zorientowaną na rynek pracy interwencje została nazwana państwem opiekuńczym wspierającym pracę (ang. workfare lub work-first welfare state). We Francji, gdzie zasady wywodzące się z workfare nie cieszyły się dużą popularnością, dla osób znajdujących się poza rynkiem pracy wraz ze świadczeniami socjalnymi rozwinęło się nowe uprawnienie, insercja. Niniejszy artykuł na podstawie badań terenowych przeprowadzonych na paryskich przedmieściach Seine-Saint-Denis przedstawia ten program skierowany do osób w trudnej sytuacji życiowej, lecz potencjalnie gotowych do pracy. Insercja charakteryzuje się niskimi wymaganiami, małym urynkowaniem, silną autonomią zawodową oraz lokalną siecią kontroli. Autorzy artykułu pokazują, że systemy insercji opierają się próbom rozszerzenia przepisów wywodzących się z państwa opiekuńczego wspierającego pracę, co odzwierciedla przekonanie aktorów działających na poziomie ulicy co do wyższości insercji nad państwem opiekuńczym. W przeciwieństwie do argumentów podkreślających nieelastyczność instytucjonalną i kulturową, niniejsze wytłumaczenie wspomnianego wyżej oporu podkreśla zdecentralizowane zarządzanie usługami bezpośredniego kontaktu oparte na sieci kontaktów a także ograniczenia władzy centralnej.